

Arrest

nr. 59 610 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DEBAENE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep 'Hausa' te behoren. Op 29 juli 2005 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 23 september 2005 werd uw asielaanvraag door de DVZ onontvankelijk verklaard en dit wegens het 'kennelijk ongegronde' karakter ervan. U tekende op 24 september 2005 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 7 november 2005. Op 9 december 2005 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van de kennelijke ongegrondheid van uw verklaringen. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State, welke uw beroep op 26 oktober 2009 verwierp. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.*

Op 8 juni 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgend document neer: een handgeschreven brief van uw leraar (M.H.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 9 december 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen op basis van de kennelijke ongegrondheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing onder meer geargumenteed dat u niet aannemelijk maakte waarom u precies gezocht werd noch maakte u aannemelijk dat u zich onmogelijk elders in Nigeria kon vestigen.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u aanhaalde in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Als nieuw element legde u een handgeschreven brief van uw Koranleraar (M.H.) voor. U verklaarde dat u meer dan één maand voor het interview bij het CGVS (dd. 9 september 2010) voor het eerst weer contact had met (M.H.) en dat u regelmatig contact had met hem. U gaf aan dat (M.H.) u vertelde dat de mensen u nog steeds zochten. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de brief van uw Koranleraar (M.H.) geen enkel garantie van betrouwbaarheid biedt. Wanneer u gevraagd werd wat er in de brief staat, antwoordde u vreemd genoeg 'Ik heb hem niet in mijn bezit. Ik kan het niet zeggen' (gehoor CGVS, p. 3). U beweerde dat de brief in het Haoussa was opgesteld, maar de aanwezige tolk kon het document niet vertalen (gehoor CGVS, p. 4). Een tolk Arabisch was evenmin in staat om het document te vertalen (zie document in het administratief dossier). Vervolgens gaf u aan dat u (M.H.) slechts vier tot vijf maanden vóór het interview op het CGVS (dd. 9 september 2010) vroeg om deze brief op te stellen, omdat u eerst een adres wilde hebben waar hij de brief naartoe kon zenden (gehoor CGVS, p.4). Dit is geen afdoende verklaring om niet onmiddellijk van bij uw eerste asielaanvraag (29 juli 2005) aan uw Koranleraar (M.H.) te vragen om een brief te schrijven over de nasleep van uw problemen in Nigeria, daar dit van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen evenals de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing te vaag is en onvoldoende concrete elementen aangeeft. Verzoeker wijst te dezen op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) slechts twee argumenten naar voor brengt.

Aangaande de vaststelling dat de brief van verzoekers Koranleraar, M.H., geen enkele garantie van betrouwbaarheid biedt en dat de aanwezige tolk niet in staat was het document te vertalen, merkt verzoeker op dat het Haoussa een dialect is dat varieert van gebied tot gebied. Het is derhalve mogelijk dat de betreffende tolk het specifieke dialect niet machtig was en de brief niet kon begrijpen. Verzoeker stelt voorts dat vermits de brief duidelijk gefrankeerd is vanuit Nigeria, er geen enkele reden is om te twifelen aan de inhoud, namelijk dat de situatie tot op heden nog steeds zeer ernstig is. Verzoeker benadrukt dat de Hisbah nog steeds naar hem op zoek zijn.

Omtrent de stelling dat verzoeker reeds van bij zijn eerste asielaanvraag aan zijn Koranleraar had moeten vragen een brief te schrijven betreffende zijn problemen met de Hisbah, betoogt verzoeker enerzijds dat hij dacht en hoopte dat "de procedure gunstig zou uitdraaien voor hem" en hem het vluchtelingenstatuut dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend en, anderzijds,

dat hij de Hisbah nog steeds dermate vreest dat hij geen enkel risico wilde lopen hen te waarschuwen waar hij zat.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing de huidige gang van zaken in de noordelijke staten van Nigeria, waar de Sharia werd ingevoerd, niet aankaart en merkt op dat de taak van het CGVS zich niet beperkt tot het louter aanhoren van het relaas van de kandidaat-vluchteling, doch dat zij een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid heeft.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen diende af te wegen en dat verzoekers nadeel, namelijk het risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling, niet in verhouding staat tot het met het besluit te dienen doelen.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal de actuele situatie in Nigeria niet heeft onderzocht en dat hij bij terugkeer een persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker tracht de ongeloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag middels het bijbrengen van een handgeschreven brief van zijn Koranleraar, M.H., te herstellen. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht motiveert dat deze brief geen garantie van betrouwbaarheid biedt. Op de vraag wat er in de brief staat, repliceert verzoeker "ik heb hem niet in mijn bezit; ik kan het niet zeggen; als ik iets miszeg, wordt het tegen me gebruikt" (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Omtrent het feit dat noch een tolk Haoussa, noch een tolk Arabisch in staat waren de brief te vertalen, poneert verzoeker dat

het Haoussa een dialect is dat varieert van gebied tot gebied, doch dit verweer wordt door verzoeker niet *in concreto* onderbouwd. Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker tot op heden geen vertaling bijbrengt.

Het feit dat verzoeker slechts vier tot vijf maanden voor het interview op het CGVS aangaande zijn tweede asielaanvraag, contact opnam met M.H. om een brief op te stellen over de nasleep van zijn problemen in Nigeria, wijst op een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag in 2005 contact kon opnemen met zijn Koranleraar.

Het onderdeel van de motivering waarin verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing in het kader van de eerste asielaanvraag en dat stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Nigeria kon vestigen, wordt door verzoeker niet weerlegd en blijft derhalve overeind.

2.2.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Daar waar verzoeker in ondergeschikte orde een nood aan subsidiaire bescherming aanvoert, dient te worden opgemerkt dat gelet op het hoger vastgestelde (zie sub 2.2.2.) en de elementen in het administratief dossier, verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie in Nigeria, werkt hij dit onderdeel van het middel niet uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, enkel dan geschonden wordt indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.5. Daar waar verzoeker op algemene wijze alludeert op een gebrek aan zorgvuldig onderzoek dient te worden opgemerkt dat hij niet *in concreto* uitwerkt waar en op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.6. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS